

R

TA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Fatmanur GÖR

Erdoğan YALÇIN KİMSESİZ ÇOCUK

Yok elinden tutanı,
Kimsesiz bir çocuğun,
Korkulu rüyaları,
Kimsesiz bir çocuğun.

Bugün yalnız ve mutsuz
Yarınından da umutsuz,
Gözleri hep uykusuz,
Kimsesiz bir çocuğun.

Yalnızlık senin değil,
Bizlerin kusurudur.
Yardım eli verenin
Yüreği huzurludur.

Silkelen kendine gel,
Dik durmanın zamanı,
Devletin var yanında,
Boşa geçirme anı.

Bu harika ülkenin
En kıymetli çiçeğisin.
Artık gülümse çocuk,
Sen kimsesiz değilsin.

Betül Esmâ ERSOY ESKİ GÜNLER

Eskiden çok sevilirdim. Herkes can atardı beni okumak için ama şimdilerde bir çöpten farksızım onların gözünde. Teknolojik aletler çıktığından beri beni umursamadılar bile. Artık çocukları dışarıda oyun oynarken göremiyorum. Her çocuğun elinde tablet, telefon var. Kimse birbiriyle oturup sohbet etmiyor, kim ilgilenir benimle?

Eskiden çok güzel anılarım vardı benim. Bütün çocuklar beni okur, birbirine anlatırdı. Bütün kitapların içinden sadece beni seçerdi. Ah, eski günler!Günler, aylar geçti bir kişi bile açmadı kapağımı. Kimseler benimle konuşmuyordu. Bir gün bir çocuk geldi, gözleri benim üzerimdeydi. Çok şaşırdım ve başka bir kitaba bakıyor zannettim ama beni eline alınca mutluluktan havalara uçtum. Çocuk beni elinden hiç bırakmadan zevkle okuyup bitirdi. Beni tüm arkadaşlarına anlattı. Kütüphaneye gelen her çocuk beni alıp okuyordu.

Artık yüzüm gülüyordu. Anladım ki üzerinden yıllar geçse de insanların en iyi ve en vazgeçilmez dostu kitaplarımış.

Naz ASLİPEK SOKAK ÇOCUĞU

Bir sokak çocuğunun hisleri nasıldır, bilir misiniz? Veya bir günü nasıl geçer? Bir sokak çocuğu olarak anlatayım sizlere.

Kaldırım köşeleri, duvar kenarları mekanım olmuş benim. Her gün sıcak odamda ders çalışıp vakit geçireceğim bir evim, canım sıkıldığında ya da ne zaman başım bir derde girse sığınabileceğim bir ailem yok benim. Birlikte takılacağım arkadaşlarım, sıralarında onca saatimi geçireceğim bir okulum da yok.

Diğer çocuklar anne babalarının kolları altına sığınırken bizler sokaklara sığınırız. Sıcacık kalorifer yanına oturmuyorum ben. Küçük gelen ama bendeki yeri büyük montum beni ısıtır. Bir de her şeye rağmen kurduğum kocaman hayallerim...Hep bir annem babam, kardeşlerim, sıcak yuvam olsun istemişimdir. Kim istemez ki?

Sizin de hayatınızda özendiğiniz şeyler vardır elbet. Elinizde olanın daha iyisini, daha güzelini istemek gibi...Peki, elinizdekinin kıymetini hiç düşündünüz mü? Sen bu kadarına sahipken bu imkanlara sahip olamayanlar var mıdır? Deneyin bence.

Bazen kaldırım kenarında otururken annesi ve babasının elinden sınıksız tutmuş çocuklar önümden geçerken onlara çok özenirim. Sırtlarında birbirinden güzel çantaları ile okula giden çocuklara da. Kendimi teselli etmeye çalışıyorum bazen. Yol kenarında bulduğum kömür parçalarıyla anne baba çiziyorum. Ortalarına geçiyorum ve sınıksız sarılıyorum onlara.Evet,belki komik gelebilir ama yapıyorum bunu. Yerlerini doldurmasa da teselli buluyorum böylece.

İşte benim hayatım bu. Ne bir eksik ne bir fazla. Size tavsiyem elinizdekilerin kıymetini bilin. Çünkü inanın ki ona sahip olamayanlar da var, bilin istedim.

Ceylin İdil SÜMER
HAYVAN SEVGİSİ

Hayvanlar ne güzel şeyler!
Kuşlar, kediler ve köpekler...
Bazı insanlar ise
Sadece eziyet ederler.

Kiminde sadece heves ,
Sokağa atmayı kes!
Sana ne yaptı o hayvanlar?
Onları sevmeli herkes.

Masum hayvanlar doğaya yakıştır,
Seni onları sevmeye alıştıırır,
Sevgiyle her kapı açılır,
Hayvanlar bize merhameti tanıtır.

Nesilleri tükeniyor bazılarınım,
Kutup ayısı ve koalaların,
Bir gram kürkleri için fokların,
Ne olur canını yakmayın!

Edanur ÜNAL

Sudenaz ASLİPEK
ENGELİM VAR BENİM

Engelli birinin yaşadığı zorlukları bilir misiniz? Hayatındaki sınırları, yapamadıklarını bilir misiniz? Bir engeliniz yoksa anlayamazsınız beni. Ben yürüme engeli olan bir kız çocuğuyum. Hayatımda yapmak isteyip yapamadığım o kadar çok şey var ki...

En basitinden başlayayım. Yürümek, koşmak mesela. Hayatta tekerlekli sandalyeye bağlı olmak nasıl bir duygu sizce? Çok zor. Anlayamayacağınız kadar zor. Sabah uyanıyorsun, tekerlekli sandalye olmadan bir yere gidemiyorsun, herhangi bir yerden bir şey almak istiyorsun yine tekerlekli sandalyeye mahkumsun. Dışarı çıksan da durum değişmiyor. Engelliler için rampa bulunmuyorsa rahatça inip çıkamıyorsun. Bazen de anlayışsız insanlara rastlıyoruz. Asansörü bizden önce kullanmaya çalışanlar mı dersin, engelli park yerlerini işgal edenler mi dersin, hangi birinden bahsedeyim? Bizim hayatımızı kolaylaştıracakken aksine zorlaştırıyorlar, bizi çokça incitiyorlar.

Evde oturmuş cam kenarında seyre dalıyorum. Ve sokakta üç beş çocuk takılıyor gözüme. Yürüyorlar, koşuyorlar, birbirlerini kovalayıp oyunlar oynuyorlar. Şen kahkahaları yüzlerinde güller açtıyor. Bir de kendime bakıyorum, dışarıya pek yansıtmasam da üzülüyorum halime. Böyle işte. Siz siz olun hiçbir zaman çok yürümekten gocunmayın veya anneniz bir yere gönderdiğinde "Öf ya! Hep ben gidiyorum, yoruldum!" diye yakınmayın.

İçinizi kararttım belki ama tabi ki hayat bunlara rağmen bize de gülmüyor değil. Bizim gibi birçok arkadaşımız sporda olsun sanatta olsun birçok başarıya imza atıyor, yetenekleriyle insanları kendine hayran bırakıyor. Sümeyye Boyacı da bu örneklerden biri. Balıklardan ilham alıp yüzme için kollara ihtiyacım yok, demiş ve Avrupa Yüzme Şampiyonası'nda dünya şampiyonu olmuş. On yaşındayken yaptığı resimler yurt dışında bile satılmış ve elbise dikmek, yemek yapmak gibi uğraşları olan bir engelli Sümeyye Boyacı. Bir yanımız yapamadıklarımız için üzülürken aslında onların yapabildikleri umut ışığı oluyor bizlere.

Hayatta ben ve benim gibiler için sağlanan destekler ve yardımlar olduğu sürece mutlu kalacağız, umuda tutunacağız. Bence biz iyi ki varız ve böyle de güzeliz.

Bilal ŞAHİN
DEDEME NİNEME MEKTUP

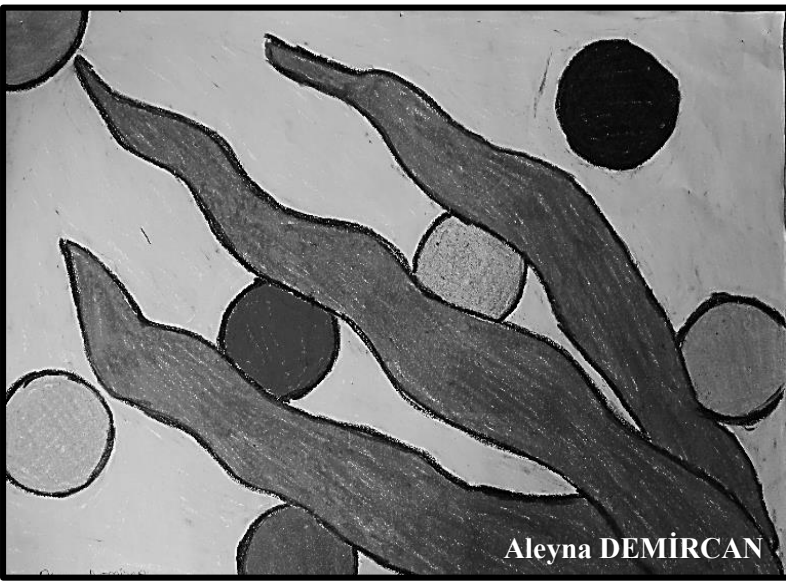
Sevgili Dedem ve Ninem,

Sizleri çok özledim, uzun zamandır görüşemiyoruz. Pamuk ellerinizi öpemiyorum. Size bir mektup yazayım belki özlemim azalır diye düşündüm.

Nasılısınız canım dedem ve nineciğim? Neler yapıyorsunuz? Köyümüzde havalar nasıl? Minik kuzum Pamuk büyümüştür, onu da görmek için sabırsızlanıyorum. Beni soracak olursanız ben okuluma gidip geliyorum, okuldan gelince ödevlerimi yapıp biraz da bilgisayar oyunları oynuyorum. "Eh yavrum oldu mu şimdi?" dediğinizi duyar gibiyim. Biliyorum ;hep anlatırsınız sizin zamanınızda günleriniz çember çevirmek, topaç çevirmek, ip atlamak, top koşturmakla geçermiş. Şimdi o oyunlar yine var ama oynayacak çocuklar anlattığımızı göre eskisine göre çok az. Biz çocuklar bu oyunları oynasak bile bir iki saat oynayıp sıkılıyoruz. Sonra hop bilgisayar, tablet, telefon

Ben sizin zamanınızdaki gibi bir çocukluk geçirmek isterdim. Çünkü dedem, çocukken nasıl eğlendiğinizi, insanların samimiyetini anlatırken bile mutlu oluyordum. Evet, şimdi oyunlar değişmiş; insanlar oturup sohbet etmeye pek de kıymet vermiyor. Sizlerin zamanında değerlere daha sahip çıkılıyormuş, insanın el emeği, göz nuru kıymetliymiş. Şimdiki duruma bakınca tam tersi sanki. Belki de zamanımızı bilgisayar, televizyon gibi çok da faydalı olmayan şeylerle öldürüyoruz ondan böyledir. İnşallah benim gibi diğer çocuklar da yanlışın farkına varır da hep birlikte bu gidişi değiştirip yine eski güzellikleri hakkıyla yaşayabiliriz.

Canım dedem ve ninem ,yakın zamanda görüşürüz inşallah da ben sizin tatlı dilinizden yine güzel sohbetler, masallar dinlerim. Dayımlara, teyzemlere de kucak dolusu selam. Ellerinizden öpüyorum.

Hayriye Sıla KESER CENNET ÇOCUKLARI

Dünyanın dört bir yanında savaşlar, şiddet var. Ve bu yaşananlardan en çok etkilenenler ise çocuklar. Hiçbir insanın hak etmediği zulmü çocuklara yapıyorlar. Kiminin annesi, kiminin babası onu korumaya çalışırken hayatını kaybediyor ya da onların minicik, masum bedenlerine kastediliyor.

Bu savaşların tek sebebi kendi çıkarlarını her şeyin üstünde gören, bütün güzelliklerin sadece kendisine ait olmasını isteyen, doymak bilmeyen yöneticilerdir. Ülkeler arası sorunlarda en masumu çocuklar ama en çok yıkıma uğrayanlar da onlar.

Gazze'de, Suriye'de yılda milyonlarca çocuk ölüyor. Çocukları haberlerde gördüğümde ölenlere çok üzülüyorum. Buna sebep olanlara ise öfkeleniyorum. Ama ne yazık ki öfkelenmem hiçbir şeyi değiştirmiyor, zalimlerin kalbini yumuşatmıyor. Onların cezasını belki ben veremem ama Allah diğer dünyada onların cezasını verecek. Bu biraz da olsa bana teselli veriyor. Dilerim ki artık çocuklar ölmesin, hayatın en narin çiçekleri solmasın.

Efe YALMAN TEMA

Doğamızın dostudur,
Şenlendirir toprağı,
Hepimizin kalbinde,
Sevgili Tema Vakfı.

Yeşile dost, kuraklığa düşman,
Savaşır heyelanlarla,
Sen de koru yeşili, destek ol ona,
Umudun olsun yarınlarda.

Bir gün ağaç olacak ,
Dikilen bu fidanlar,
Koşup üye olalım,
Çöl olmasın topraklar.

Emine ÇİÇEK O BENİM AĞABEYİM

Kardeşlik çok özel bir bağ. Ben kardeşlerimle bazen çok iyi anlaşırım bazen de hiç anlaşmam. Olsun yine de onlar benim kardeşlerim, en değerlilerim.

Kardeşlerim arasından en iyi ağabeyimle anlaşırım ben. Ağabeyimin beni hep koruması, bana yardım etmesi, öğüt verip yardım etmesi onu bana daha yakın hissettirir.

Benimle şakalaşır, oyunlar oynar ve beni yalnız bırakmaz canım ağabeyim. Ağabeylik görevi diye düşünülebilir fakat o, bunları zorunluluk olduğundan değil keyifle, sanki yaşama sebebiymiş gibi sevgiyle yapar.

Ağabeyim çocukla çocuk olur kimi zaman, çok eğlendirir hepimizi. Bazı zamanlar öyle ciddi olur ki sanki beş dakika sonra toplantıya başlayacak bir iş adamı gibidir. Sinirlenince çok korkutur beni o halleri. Üzülürse kimseye söylemez, fark ettirmemeye çalışır. Çok çalışır derslerine, bizimle şakalaşmanın dışında eğlenmeye pek vakti yoktur.

Her ne kadar beni bazen sinirlendirse de o benim can ağabeyim ve ağabeyimi çok seviyorum; o da beni çok seviyor, biliyorum. Onun gibi olmak istiyorum. Beni gördüklerinde "kimin kardeşi" demelerini istiyorum. Ona o derecede hayranım anlayacağınız.

Şule KARAKUŞ TATLI DİL

Tatlı dil hani şu yılanı bile deliğinden çıkararak, en yaramazı bile olsa bir çocuğu uslandıran tatlı dil. Peki tatlı dilli olabiliyor muyuz? Maalesef, dediğinizi duyar gibiyim.

Tatlı dilli olmak çok da zor değil aslında. Bir günaydın, nasılsın, iyi akşamlar deyip selam verip hal hatır sormak zor değil. Bir sorun yaşandığında, kalp kırarak değil de güzel bir dille anlaşmaya çalışmak daha doğrusu.

Keşke birbirimizi kırmak yerine anlamayı, yapıcı olmayı denesek. Ama nerede öyle davranan? İnsanlar yapıcı olmak yerine kırıcı olmayı seçiyor. Herkes bir sıkıntılı, herkes bir stresli sanki. Büyüğün ekmek davası, küçüğün okulu, dersi derken unuttuk tatlı dilli olmayı. Bir evi, işi, okulu aslında her ortamı güzelleştirebilir tatlı dil. Tatlı dille açılmayacak kapı, çözülmeyecek sorun yok.

Dünden değil, dün geçti belki ama bugünden başlamalı ve bir tebessüm, bir selam, bir tatlı söz ile yeşertmeli hayatı tıpkı bir bahçenin yeşerdiği gibi.

Emirhan AYDOĞDU İYİ NİYET

Başka insanların zararını istemek aslında kendine zarar vermek demektir. Kendi kazdığın kuyuya kendin düşmen anlamına gelir.

Bence hiçbir kötülük karşılıksız kalmaz. Bugün biz başkasına kötülük yaparsak başkaları da yarın bize en büyük kötülüğü yapacaktır. En iyi yol kendin için güzel şeyler isterken başkası için de aynı şeyleri istemektir. "Kendin için istediğini mümin kardeşin için de istemedikçe gerçekten iman etmiş olmazsınız." hadisinde de bu düşünce vurgulanmıştır. Bu şekilde düşünen, davranan insanlar iyi niyetinin karşılığını alır. İyilik yaptığımız insanlar o iyiliğin değerini bilir ve karşılığını fazlasıyla verir.

Kötülükten sakınan insanları Allah sever ve onları cennetiyle müjdeler. Hayatımız boyunca insanların iyiliğini isteyip onlar için güzel şeyler yapmalıyız. Başkalarına kırıcı sözler söyleyip onları incitmemeliyiz. Kim birine kötülük yaparsa onun bin katı kötülük onu bulur, unutmaz.

Yiğit YALMAN
KIŞ

Bembeyaz bir örtüye,
Büründü tüm tabiat,
Kar, tipi ve fırtına;
Değiştirdi birden hayat.

Öylesine soğuk ki
Buzlar damlardan sarkıyor,
Dinmek nedir bilmiyor,
Sürekli kar yağıyor.

Epey uzun sürecek,
Bu şiddetli soğuklar,
Aman sıkı giyinin!
Üşütmeyin çocuklar!

Sümeyye ÜNAL
BADEM

Hep acele ederiz bir yerlere yetişmek için. Bir koşturmaca ile çıkarız evden. Acele ederiz, yetişeceğim derken daha beter şeyler olurur.

Mesela işe yetişmek için acele eden bir adam. Kahvaltısını doğru dürüst yapmamış, aceleyle arabasına biniyor. İşe geciktim, yetişeceğim derken trafik kazası yapıyor, az daha canından oluyordu. Değer miydi canımı hiçe saymaya, sevdiklerini endişelendirmeye? Oysa biraz sabretmeyi bilse, acele etmese bütün bunlar yaşanır mıydı?

Hani denir ya "Acele işe şeytan karışır." diye çok doğru bir söz. Tam olarak şeytan karışmasa da bazı şeyler istenildiği gibi olamayabiliyor. Acele ettiğinizde siz de ufak tefek aksilikler yaşıyorsunuz. Acele etmeden sabrederek yapsak işlerimizi, her şey olacağına varmaz mı? Zaten hayat sabretmeyi bilene badem kadar tatlı, acele edene zakkum kadar acı gelir.

Öyleyse acele etmenin bize ne faydası var? Hayatınız, sağlığınız daha önemli değil mi? Biliyoruz ki acele etmeden sabırla olur her şey. Bu yüzden hayatımızda sabrederek doğru kararlar almalıyız. Seçim sizin. Badem kadar tatlı mı olsun hayatınız yoksa zakkum kadar acı mı?

İrem Naz ERKOÇOĞLU
SOL AYAĞIM

Sol Ayağım otobiyografik bir roman. Yazarı Christy Brown, hayatını bu kitapta etkileyici bir anlatımla sunmuş bizlere.

Kitapta, Christy Brown'un götürüldüğü doktorlar, onun fiziksel engelli olduğu gibi zihinsel engelli de olduğunu söylüyor. Fakat annesi onun yalnızca fiziksel engelli olduğunu, beyninde sorun olmadığını savunuyor. Ve kitabın başında bir tebeşir Christy'nin mücadelesine bir anahtar oluyor: Sol ayağıyla tuttuğu tebeşir. Annesi onun en büyük destekçisi oluyor. Artık Christy Brown sözden daha kalıcı bir yolla ,yazıyla ,iletişim kurmaya başlıyor.

Sonrasında belirli aralıklarla doktorlara götürülüyor Christy. Tedavi görürken sol ayağını kullanmıyor. Buna çok üzülse de sonra azmiyle tedavisini tamamlıyor. Bununla birlikte yaşadıklarını anlatan bir kitap sahibi bile oluyor. Onun zorlu yolculuğunu, azmini anlatan bir kitap bu.

"Sol Ayağım "kitabı akıcı, anlaşılır bir dille yazılmış bir eser. Kitaba başladığımızda elinizden bırakmak istemeyeceksiniz, ben okurken hiç bırakmak istemedim açıkçası. Bu kitap bana umutsuzluğa kapılmanın ne kadar anlamsız olduğunu da göstermiş oldu. Sizin de azmin zaferini anlatan ,zorluklar karşısında yılmamayı öğütleyen bu kitabı okumanızı tavsiye ederim.

Ebrar YALÇIN
KONYA GEZİSİ

Son bir gün kalmıştı, çok heyecanlıydım. Ömer Hoca'mız ve müdürümüz geziye katılacaklarla bir toplantı yaptı. Müdürümüzün sözleri bizi daha çok heyecanlandırdı. Okuldan sonra eve gittim geziye giderken yanıma alacaklarımı çantama yerleştirdim, akşam da yemeğimi yiyip erkenden yattım.

Günaydın. Saat 04.30. Hiç bu saatte uyanmamıştım. Okulumuza gittik, bahçede otobüsümüz bekliyordu, otobüste yerimizi aldık ve yola çıktık. Ankara çıkışına kadar herkes uykusunu aldı. Daha sonra müziği açıp eğlendik.

Keyifli bir yolculuğun sonunda Konya'ya ulaştık. İlk durağımız Konya Bilim Merkezi'ydi. Bilim Merkezi'nde birçok bölümü gezdik, çeşitli proje örnekleri gördük, hepsi de birbirinden etkileyiciydi. Daha sonra bize etkinlik yapacağımızı söylediler. Orada su ile araba çalıştırdık, şırıngayla ateş yaktık ;çok eğlenceliydi. Sonrasında yemeğe geçtik, karınlarımızı bir güzel doyurduk nefis Konya lezzetleriyle. Mevlana Camisi ve Mevlana Müzesi sonraki durağımızdı. Hz. Mevlana'nın Türbesi'nde dua ettik, çok huzurlu bir yerdi. Türbenin bahçesinde yabancı turistlerle karşılaştık, dilimizin döndüğünce sohbet ettik. Bir parkta uçak vardı ,uçacağı kafe -restorana çevirmişlerdi, çok beğendik. Biz gittikten sonra orada yangın çıkmış nazar mı değdirmiştik ne? Sıra en merak ettiğim yere gelmişti. Tropikal Kelebek Bahçesi'nde idik artık. Burada dünyanın farklı yerlerinden kelebek türleri vardı. Birbirinden güzel renk ve desenlerde kelebekleri incelerken onlar kollarımıza konuyordu, hayranlıkla izliyorduk bu, doğanın narin güzelliklerini. İki kocaman papağan da vardı burada. Ben daha önce hiç bu kadar güzel renkleri olan kuşlar görmemişim. Son durağımız müze ve çarşıydı. Müzede Konya'ya özgü gelenek ve görenekler el emeği maketlerle canlandırılmıştı. Çarşıda bir dükkana girdik ve sevdiklerimize hediyeler aldık.

Epey dolaşım yorulmuştuk, artık gitme vaktiydi. Otobüsümüze binip yola koyulduk. Uzun bir dönüş yolculuğunun sonunda Çubuk'a ulaştık. Gezimiz yorucuydu ama çok güzel bir gün geçirmiştik, zihinlerimizde tatlı bir hatıra bırakmıştık gün sonunda ve çok mutluydum. Konya gerçekten güzel bir şehir boşuna dememişler "Gez Dünya'yı ,gör Konya'yı. "diye.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ALTUNTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sultan ŞAHİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ahmet AYDIN

GÖRSEL DANIŞMAN

Serap KAYA

YAYIN KURULU

Merve ÇAKIRGÖZ

Fatma EZANDEMİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BARBAROS ORTAOKULU

Barbaros Mah. Funda Sokak. No 8/A Çubuk Ankara

0312 838 46 75